

gebe Penge; de Bestemmelser, der ere fastsatte i Loven, ere en Begrænsning for det, Theatret tør forbruge, hvorimod det Omfang, hvori Theatret skal virke, ikke er fastsat ved nogen Lov. Dette er ganske overladt til Bestyrelsens egen Villie, og det staaer til Bestyrelsen at indskrænke det ganske bethdeligt — ja, den ærede Minister ryfter paa Hovedet, men han veed ligesaa godt som jeg, at det havde været den simpleste Veie, at komme til Rigsdagen og sige: Vi have affstaflet Balletten, vi have indskrænket de og de Spillemaader, den store Opera, kort sagt, alt det Kostbare ved Theatret; det havde været den Maade, hvorpaa Ministeren maaskee kunde have retferdiggjort sit „selvfølgelig“. — Naar den ærede Minister siger: Der er ved en Lov taget en Bestemmelse, som bringer Theaterpersonalet til at have et Krav, der gaaer med 4000 Rb. ud over de 15,000 Rb., der ere bevilgede foruden de 50,000 Rb., og han deri vil see et Deviis for, at man fra Statskassens Side skulde være bunden til at give dette Tilskud, saa er dette en fuldkommen Feiltagelse. Dersom Regjeringen havde villet haandhæve dette, saa maatte den, da Loven af 19de Februar dette Aar var for her i Rigsdagen, have sagt: „Enten maae vi modsætte os, at Loven kommer til at omfatte Theaterpersonalet, efter som det er Theatrets egen Kasse, der skal give dette Tillæg, eller ogsaa maae vi være fattede paa at udrede de fornødne Midler dertil“, men det har Regjeringen ikke gjort, den er gaaet ind paa Loven under den Forudsætning, som bestod ved en anden Lov, at Tilskuddet skulde udredes af Theatrets Reservecfond. Der er altsaa ikke ved Loven bestemt Andet, end at disse Midler skulle udredes af Reservecfonden, og at denne ikke strækker til, er ikke Rigsdagens Skyld; det er ikke Statskassens Pligt at fylde Reservecfonden, naar den er tom. Vi maae jo erindre, at det er Noget, som fra vor Side har været forudsat, at saadanne Tilfælde kunde indtræde, og at de saa maatte mødes fra Regjeringens Side med Forslag, som omfattede Theatrets nye Stilling, saa at vi kunde blive frie for disse idelig tilbagevendende Forbringere, der gaae ud over den engang bestemte Sum. Jeg kan ikke see Andet, end at vi gjøre rigtigst i, at holde fast ved ikke at bevilge mere

end de 65,000 Rb. foruden Pensioner til de affledigede pensionsberettigede Skuespillere og Betjente, saa ville vi nok engang komme til at faae den Orden med Hensyn til Theatret, som er nødvendig, for at Statskassen kan blive befriet for idelige paatrængende Begjæringer om Tilskud til dette Institut.

Ordføreren: Den ærede Minister sagde, at det var vanskeligt at gjøre Rigsdagen tilpas, at den, naar Ministeriet kom med en Lov, vilde have en Post paa Finantsloven, og naar Ministeriet kom med en Post paa Finantsloven, saa vilde Rigsdagen have en Lov; men dette gjælder ikke i nærværende Tilfælde. Jeg vil ikke tale om, at der er Mange her i Salen, der ikke stemte mod den nævnte Lov, til den hører f. Ex. jeg, og den ærede Ministers Øtring kan saaledes ikke gjælde mig; men her er i alt Fald et andet Tilfælde, hvor Forholdet er ordnet ved en ganske ny Lov, nemlig af 19de Februar 1861, og efter at man har ordnet det ved Lov, vil man nu forandre det ved en Tillægsbevillingslov. Det er dette, Udvalget har havt Betænkelighed ved at gaae ind paa, fordi man ønskede at lade det staae saa klart som muligt, at det Tilskud, der var givet til Theatret, maatte betragtes som noget Afsluttet, og at hvad der overstred en vis Sum, maatte afholdes af Reservecfonden. Nu har jeg den største Medfølelse for alle de lidet Lyneede, som have gjort sig Haab om Tillæg for Fremtiden, og jeg kan ikke nægte, at det er en ubehagelig Stilling for den ærede Minister altid at skulle fiske i Reservecfonden, hvor der Intet er at finde; men imidlertid er det dog naturligt, at Rigsdagen ønsker at hævde det, der er slaaet fast, og som man haade fra Regjeringens og Rigsdagens Side antog maatte opretholdes, at der ialtsald maatte gaae nogen Tid hen, inden nye Fordringer traadte frem, og at først naar det havde viist sig umuligt at komme igjennem under de nærværende Forhold, maatte det hele Spørgsmaal paany tages under Overveielse. Det er vistnok ikke ganske rigtig, naar man i et Aar har vedtaget Noget, da i samme Aar væsentlig at ville forandre det, og det var steet, naar Ministerens Forslag blev vedtaget. Hvad Bygningsinspectøren angaaer, da har der ikke været